

india@josag.hu

A fiatalokrövidítéssel, tréfás szimbólumokkal tüzdelt sms- és email-nyelven edződött asszociációs készsége számára bizonyáranymban érte tő a fenti cím: ez a cikk az Indiát Magyarországról segítő jó ságról szól.

„Begipszelt lábbal feküdtem az ágyon, amikor este tíz után csöngettek. A feleségem vékony, fekete hajú, kis termetű, sötétes bőrű férfit vezetett a szobába. Az

indiai egy ház egyik véz alakja volt. »Nem kerülhettem el, hogy a címeket megmutassam egy taxisnak, mert nem találta volna ide. Nem hozom rá tők a titkos rendőrséget?« - kérdezte halán.

Igy kezdődött az „Érted vagyok” 2. számban a beszámoló Cedric Prakash SJ első magyarországi látogatásáról (Meglátogatott minket az ősegyház, ÉV 1990/2, 3. old.), amely még a nyolcvanas években történt. Most ötödször járt nálunk.

Szeptember 28-án különös külvönprédikált a zsúfolásig telt Bazilika. A fiátal párt kérte a meghívón a rokonoktól, vendégek től, hogy nászajándék helyett az arraszent pénztadó mányozzák a Prakash által vezetett iskolához, ahol közel száz iskolában kb. harmincezer szegény gyermeket nevelnek Gujaratban, India észak-nyugati, ötvenmiliós államában. (Más fél év tize de, Prakash első látogatása kor még csak negyvenmilió volt a lakosság.)

Az esküvőket általában lagziköveti, de ezt az esküvőt meg is előzte egy lagzi. A Vendéglátóipari Főiskolán látott vendégül többszáz embert az alacsony, mosolygós indiái jezsuita. Mindenki kápot egy tála főtt rizst, ahogy Indiában szokás, és annyit fizetett érte, amennyit csak akart (közel fél millió forint jött össze). Ebéd közben pedig beszámolt adományozóinak és az érdeklődőknek arról a munkáról, amelyet már 25 éve támogatnak magyar családok és közösségek.

Az összegyűlt pénz és a nászajándékokra szánt pénz mind hozzáadódik a most átadott 9 millió forinthez, ami az utóbbi másfél évben jött össze az indiai gyermekek oktatására. Másfél évvel ezelőtt hatalmas földrengés volt Gujarat fővárosában, Ahmedabadban és környékén, amiről itt Magyarországon is sokat hallhatunk. Akkor épp 7 millió forint volt a kasszában, azt kapta meg vilámgyorsan az iskolahálózat.

Mostanában ismét gyakran hallani a Kashmirral és Pakisztánnal határos Gujatról. A hindu fundamentalisták valószínűleg a motakarnek, és Gujarat az első számú célpontjuk, mert itt több ségben van az a korábbi, a muszlim kisebbség pedig csak 12%-os (India egészében 15%). Az ellentétnek gyakran halló valószínűleg az is van. A parányi (fél száza lék) keresztényi kisebbség mind két oldalra mutat ki. Prakas a katólikus egyháznak nyolc indiai érseksége közül a nyugati ban (amelyhez 14 püspökség tartozik) a társadalmi kapcsolatok titkára. Májusban az USA szenátusának „vallásza badsága világban” bizottsá-

ga hívta meg, hogy beszéljen az indiai helyzetről, júniusban pedig Luxemburg miniszterelnökének meghívására az EU külügyminisztereknek beszélt.

A zavargások miatt nem utazhatott el a johannesburgi Rio+10 Fenntartható Fejlődés világkonferenciára. Pedig tíz évvel ezelőtt tagja volt a riói világkonferencia indiai küldöttségének a civil szervezetek képviselőjeként, 1994-ben pedig Kairóban volt indiai küldött az ENSZ népszerű világkonferenciáján. Most ott hon volt rá szükség, az indiai lakosság csöndesítésében, a szembenállók közötti közvetítésben. 1995-ben India elnöke től megkapta a Kabir-díjat, a legmagasabb indiai civilkitüntetés, mert életét kockáztatta egy nyolcezeres tömeg megmentéséért, noha azok mind vallásukban, mind nemzetiségükben idegenek voltak számára.

No ha nem lehetett ott Johannesburgban, a világkonferencia záródokumentuma öt helyen is kiemeli egyik veszélyes paripáját, a lakosságok társaságok közötti jelölését a világnépesebb, szociális és ökológiai gondjainak enyhítésében. Ökrendszere sen járják az indiai falvakat, egy családokat rávegyék, a sokak elnére a lányokat is engedjék iskolába. India népsűrűsége közel háromszorosa hazánkénak, Kínát lekörözve hamarosan a világ legnépesebb országa lesz, ökológiai lábnyoma pedig 140%-os, azaz India területének eltarthatóságát – az alacsony élet színvonal elnére – közel másfélszeresén túl terhelik az ott élők, ami természetpusztulást és ajövőgenerációk életveszélyességét okoz. Így ezeknek az iskolákban a támogatás nemcsak az ott élők, de az egész emberiség jövője szempontjából is a leghatékonyabb segítség.

A Külügyminisztériumtól a jezsuiták konkeresztül a katólikus és civil új-ság- és tévészerkesztőségekig sokan csodálkoztak, hogy jött létre egy ilyen társaság mozgalom Magyarországon, ahol kevesen érzik magukat olyan gazdagoknak, hogy ily társaságok kal is törődjenek. Valamikor a hatvanas években Bokor-közösségek elmélkedtek Jézus mondatán: „Éheztem és nem adtak”, s az akkori illegális lehetőségek között elkezdték támogatni Helder Camarabrazil érseket, Te rez anyát, len gyel misszió nárúsokat Zairében, leprakórházakat, ki milyen kapcsolatot talált. 1977-ben egy Taize kapcsán létrejött barátság szálan indult el az indiai iskolahálózat támogatása. Csak a Bokor központi „éhezők kasszáján” keresztül a rendszerváltást megelőző másfél év tizedesórán több mint 10 millió (akkor!) forint jutott el a harmadik világba.

Az egykor illegális tevékenység már büszkeséggé lehet Magyarországnak. Az Európai Unióban ugyan is közelebb kerültek a közni ki vá nór szá gok ban nem igen vannak ilyenek. Pedig ez is az EU-csatlakozás kiválsal mai közelebb tartozik. Legközelebb a csatlakozástól érvényes lesz rák is az az 1974-es ENSZ határozat, hogy a fejlett országok GDP-jük 7 ezrelékével segítsék a fejlődőket.

Akinek e kis cikk fölkelte az érdeklődését, a <http://bocs.hu> weboldalon számossá magyar és angol nyelvű anyagot talál Cedric Prakash SJ munkájáról és negyed százados magyarországi kapcsolatairól, az india@josag.hu címen pedig email-hírelvelet kérhet.

Támogatást INDIA megjegyzéssel a K&H banknál vezetett 10200902-32710423-00000000 folyószámlára lehet befizetni. (Név, cím, adóazonosító jel feltüntetésére szükség az adólevonásra jogosító igazolás hoz.) Az adományok száza lék bankjuttatnak Indiába.

Simonyi Gyula
(bocs.hu, josag@india.hu)